

KIKI VAN DIJK GSTAAD

De jetset verschuilt zich achter een
ijskoude, levensgevaarlijke façade

XANDER

THRILLER

1

5 JANUARI

Ze streek het damasten servet glad. De zilveren mesjes lagen precies naast de ontbijtborden en de glazen voor de jus d'orange stonden keurig rechts daarboven opgesteld. De schaal met bosvruchten en het mandje met croissants stonden op twintig centimeter van elkaar op het midden van de tafel. Nu moest ze alleen nog het plateau met kazen en de Bircher muesli uit de ijskast halen.

Even rook ze aan de witte rozen in het vaasje naast haar eigen bord. Het was niet makkelijk geweest om zo vlak na oud en nieuw aan grote rozen te komen. Maar de oude bloemist Wittwer uit het dorp had voor haar een Helga-roos gevonden met precies de lichte, zoete geur die ze zocht.

‘Ik heb wel voor hetere vuren gestaan,’ had hij gelaten op haar verzoek gereageerd. Dat was een understatement. Ze wist dat vorige week nog een Armeense operazange-

res haar penthousesuite in het Gstaad Palace Hotel gevuld wilde hebben met orchideeën, en dat was Wittwer ook gelukt.

Ze schoof de rode velours gordijnen open en de ochtendzon scheen naar binnen. Het dorp beneden in het dal lag nog in de schaduw en de pistes waren zo vroeg nog verlaten. Ze zette het raam op een kier en rook de zware berglucht vermengd met verse sneeuw. Een kerkklok klonk gedempt op de achtergrond. Dit moment van de dag zou ze echt gaan missen. Die rust, de belofte van een nieuw begin en de maagdelijkheid van het volledig witte landschap.

Achter de scherpe kam van de Wildstrubel zag ze de donkere, bijna paarse sneeuwvlucht al opdoemen. Ze had niet veel tijd meer. Over een half uurtje zou het hevig gaan sneeuwen. Precies zoals ze had berekend.

Ze draaide zich om en liet haar blik door de eetkamer glijden. De portretten van de ouders van Frederic waren wat vergeeld door de rook van kaarsen die al decennia lang elke avond werden ontstoken, maar voor de rest was de ruimte fris en opgeruimd. Ze had vorige maand speciaal de wanden nog laten witten. Het was nu belangrijker dan ooit dat alles perfect was. Simon begreep niet waarom, maar dat maakte niets meer uit.

Gisteravond had ze ook zo haar best gedaan op het diner. Verse lamsbout met geroosterde groenten en knapperige rösti, met warme appelstrudel toe. Alles was goed gelukt en het was boven verwachting best gezellig geweest.

Ze hadden zelfs even gelachen toen Matz aan Simon opbiechtte dat hij vroeger vaak tussen de lessen door naar buiten glipte om met zijn bureaustoel van de sleebaan te gaan. En Simon herinnerde zich nog dat Nicole op haar zestiende verjaardag was verdwenen en in het jongenschalet bij de achterneef van de Iraanse sjah in bed was gevonden.

‘Hij had mij gevraagd zijn collectie edelstenen te taxeren. Wist ik veel dat ze onder zijn bed lagen,’ had Nicole verdedigend geroepen.

Daarna hadden ze voor de haard met zijn vieren nog een afzakkertje gedronken. Highland Park single malt met een zoete, bijna toffeeachtige nasmaak. Simon had de whisky vlak voor kerst speciaal voor Matz bij de slijter in Montreux gehaald. Niet dat haar zoon dat had opgemerkt.

Ze had zich dankbaar getoond dat Nicole toch op tijd voor haar verjaardag uit Londen was gekomen en dat Matz de opening van zijn tentoonstelling in Brooklyn speciaal voor haar had uitgesteld. Ze was zelfs even ontroerd geweest toen Nicole en Matz gezamenlijk ‘Lang zal ze leven’ voor haar hadden gezongen. Haar twee kinderen, voor wie ze alles had opgegeven, waren daarna tegelijkertijd uit hun leunstoel opgestaan om haar te feliciteren. Nicole had haar een zijden sjaal van Hermès gegeven, met felgele panters, die niet mooi zou staan bij haar grijze haar. Maar dat maakte nu toch niets meer uit. Matz had haar een foto laten zien van een graffitiportret dat hij van

haar aan het maken was. Op de afbeelding zat haar lange haar in een te strak knotje op haar hoofd, waardoor ze er tien jaar ouder uitzag.

‘Alleen de finishing touch nog,’ had hij gezegd, starend naar de foto op zijn telefoon. ‘Maar ik laat het schilderij absoluut mee verscheppen als er weer wat werk van mij naar Stark Art gaat.’

Dat ze wist dat die galerie in Zürich hem allang niet meer vertegenwoordigde, had ze maar niet uitgesproken. Sowieso had ze besloten heel veel niet te zeggen. En dat was een goede beslissing geweest. Simon had van de hele avond korte filmpjes op zijn mobiel gemaakt. Als iemand later die beelden zou terugkijken, zou diegene concluderen dat het een geslaagde zeventigste verjaardag was geweest. En daar ging het nu om.

Ze liep naar de keuken, liet de zachtgekookte eieren onder de koude kraan schrikken en deed ze in een mandje met een dikke doek eroverheen. Als laatste klikte ze de waterkoker aan en zette de theepot klaar met English breakfast tea van Fortnum & Mason. Die had Nicole meegenomen, zogenaamd ‘een cadeautje’, maar ze wist anders goed dat het was omdat haar dochter de Zwitserse thee ‘niet te zuipen’ vond.

Op de antieke koekoeksklok zag ze dat het bijna half negen was. Verdorie, nu moest ze zich toch nog haasten. Ze deed haar schort af en liep op haar vilten pantoffels zachtjes via de oude houten trap naar boven. Daar kon ze haar dikke Noorse trui uit haar kamer pakken, maar vooral

ook nog even afscheid van Simon nemen. Op afstand natuurlijk.

Voorzichtig deed ze de deur van hun slaapkamer open en liet haar ogen wennen aan de nog half verduisterde kamer. Ze greep de trui van de stoel en zag Simon opgerold onder hun brede tweepersoonsdekbed liggen. Frederic had altijd een eigen bed willen hebben, Simon vond het juist fijn om tegen haar aan te kunnen kruipen. Zijn nog donkere krullen staken net boven de rand van het dekbed uit en ze hoorde zijn zware ademhaling.

‘Dank je wel schat, voor alles,’ fluisterde ze. Haar ogen prikten. Ze wilde weglopen en de deur snel weer sluiten, maar ze hoorde nog net dat hij haar riep.

‘Ben jij dat, darling?’ klonk zijn zware basstem gedempt. ‘Ben je al op?’

Het zou te veel opvallen als ze hem nu negeerde. ‘Ja schatje, het ontbijt staat klaar. Ik ga alleen nog even buiten hout halen.’

Ze hoorde dat Simon rechtop ging zitten.

‘Laat mij dat doen. Ik ben over tien minuten beneden.’

‘Nee joh, ik wil lekker een frisse neus halen. Echt. Tot zo,’ zei ze. Meteen sloot ze de deur en slikte haar tranen weg. Ze kon nu niet sentimenteel worden, de tijd begon te dringen. Snel liep ze over de krakende vloer van de gang naar de trap, langs de kamers van haar kinderen. Het was beter om van hen geen afscheid te nemen. Dat had ze in gedachten ook al lang geleden gedaan.

Beneden deed ze haar lange donzen jas aan, trok haar

mutts over haar oren en schoot vlug in haar stevige sneeuwlaarzen. Ze wipte de grote sleutelbos van het haakje en bedacht net op tijd dat ze de mand voor het hout moest meenemen. Voor de laatste keer snoof ze de geur van het chalet op. Meer dan vijftig jaar had ze hier gewoond. Het oude hout rook nog steeds uitzonderlijk lekker.

Buiten stapte ze voorzichtig het schoongemaakte stoepje af. Dat had Simon gisteren nog voor haar geveegd en daarna met wat zand bestrooid. Hij wist dat ze bang was om over het ijs uit te glijden. Bijna de hele kerstvakantie had het hevig gesneeuwd en straks zou er nog een extra laagje vallen. Het zou een goed skiseizoen worden voor de wintercampus. Over drie dagen zouden de tachtig leerlingen van Le Puiset arriveren. Tenminste, als alles op dezelfde manier zou doorgaan.

Ze dook dieper in haar kraag. Het was koud, vooral door de wind die vooruitlopend op de sneeuwbuï al langs de bergwand scheerde. Ze nam het wandelpad dat slingerend het bos in ging. Ze hadden afgesproken achter het schuurtje, bij het begin van de sleebaan en ze moest stevig doorlopen om op tijd te komen.

Normaal zou ze genieten van de stilte die tussen de bomen hing, de stukjes dennenappel die een eekhoorn had achtergelaten of de sporen van een vos die haar pad kruisten. Nu had ze er geen oog voor. Ze concentreerde zich op haar steeds sneller wordende ademhaling, op het puntje van haar neus dat voelde alsof het zou bevriezen, en ze dacht aan het moment dat ging komen. Aan het akkoord

dat ze moest geven. Ze was niet bang voor de gevolgen van haar keuze, maar ze had wel liever meerdere opties gehad.

Na vijf minuten bereikte ze de open plek die, zoals ze had verwacht, nog verlaten was en ze liep door naar het schuurtje. Van onder het afdakje pakte ze drie houtblokken en liet ze in haar mand glijden. Daarna wachtte ze, met haar rug naar het pad.

Ze hoorde de kerkklok negen keer slaan. Het kon niet lang meer duren. En net toen de eerste sneeuwvlokken op haar jas neerdaalden, klonk er geritsel achter haar.

‘Ben je daar?’ Ze hoorde de trilling in haar stem.

Het antwoord was niet meer dan wat gemompel. Ze draaide zich om en zag dat hij haar recht aanstaarde. Zijn haar nog warrig van de slaap. Ze knipperde als eerste en zuchtte diep. Voordat ze kon twijfelen, deed ze een grote stap naar voren.

‘Schiet maar.’

‘Nu al?’

Ze knikte.

Het schot galmde door het dal. Een steek schoot door haar borst en de mand viel uit haar handen. Ze wilde nog zeggen dat het goed was, maar ze kon haar mond al niet meer bewegen en vlak voordat alles zwart werd, zag ze dat de sneeuw aan haar voeten dieproud kleurde.